

NEW YORK TIMES-BESTSELLER

MIRANDA BEVERLY-WHITEMORE

BITTER ZOET

De perfecte familie, hun landgoed,
een eindeloze zomer.
Maar niets is wat het lijkt...

Over het boek

Als Mabel een beurs voor een gerenommeerde universiteit krijgt, wordt ze kamergenoot van de aristocratische Ev Winslow. Na een ijzige start ontstaat er een vriendschap en wordt Mabel zelfs uitgenodigd om de zomer door te brengen op het landgoed van Evs familie, in Vermont. Mabel is dolgelukkig dat ze wordt geïntroduceerd in de wereld van de rijken, met alle luxe en tradities. Maar al snel ontdekt ze dat er achter deze façade van glitter en glamour een wereld schuilt van dubbele moralen en sinistere waarheden – zowel over persoonlijke misstappen als over waar het fortuin van de familie vandaan komt. Mabel moet een keuze maken: de leugens openbaren en uit dit paradijs verbannen worden of meegaan in het duister en haar dromen waarmaken door een van hén te worden.

‘Leest als een verslavende thriller. Het verhaal rolt zich voor je uit als een lange zomerdag, waarin het duister steeds een beetje dichterbij kruipt.’ – *People Magazine*

‘Doet denken aan *Gone Girl*, met zijn donkere geheimen en de op-het-puntje-van-je-stoel plotwendingen.’ – *Entertainment Weekly*

‘In de traditie van *The Great Gatsby* is Beverly-Whittemores hoofdpersoon een outsider die mag binnenkijken in de geheimzinnige wereld van de superrijken – maar het enge is dat je nog nooit zulke verdorven mensen hebt gezien als de Winslows. *Bitterzoet* is een geweldig drama en een super smeuië leeservaring.’ – Jenna Blum, auteur van *Het familieportret*

Over de auteur

Miranda Beverly-Whittemore heeft drie romans geschreven, waarvan de eerste, *Lichteffecten*, in 2005 door Sirene werd uitgegeven in Nederland. Hiervoor ontving ze in de VS diverse literaire prijzen. *Bitterzoet* wordt gezien als haar grote commerciële doorbraak.

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Miranda Beverly-Whittemore

Bitterzoet

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Bittersweet

Copyright © 2014 by Miranda Beverly-Whittemore

This translation published by arrangement with Crown Publishers,
an imprint of the Crown Publishing Group,
a division of Random House, Inc.

Vertaling

Catalien en Willem van Paassen

Omslagbeeld

Mark Owen / Trevillion Images; Jill Battaglia / Trevillion Images

Omslagontwerp

Sanneke Prins

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 90 229 6033 2

NUR 302

De vertaling van de citaten uit *Paradise Lost* zijn overgenomen uit *Het paradijs verloren*, vertaling Peter Verstegen, Amsterdam 2003.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

*Voor Ba en Fa, die het land deelden, en Q,
die me de wereld schonk*

Februari

Hoofdstuk één

De kamergenote

Voor ze me haatte, voor ze me liefhad, wist Geneva Katherine Winslow niet dat ik bestond. Dat is natuurlijk overdreven; in februari had Studentenhuisvesting ons bijna zes maanden lang samen in een kamer ter grootte van een schoenendoos gestopt, dus moest ze wel hebben begrepen dat ik een fysieke realiteit was (al was het maar omdat ik bij elke Kool-menthol-sigaret die ze op het bovenste bed opstak begon te hoesten). Maar tot de dag dat Ev me uitnodigde om mee te gaan naar Winloch, was ik eraan gewend dat ze mij waarnam zoals je naar een lelijke, dikke leunstoel kijkt: iets wat haar in de weg stond, alleen voor hoogst noodzakelijk gebruik, maar beslist niet iets wat ze zelf zou hebben uitgekozen.

Het was die winter kouder dan ik ooit had meegemaakt, al noemde het meisje uit Minnesota, verderop in de gang, het 'niets'. Thuis in Oregon was sneeuw een geschenk geweest, een tweedaags poederlaagje dat was verdiend door maanden van grijze, druipende luchten te doorstaan. Maar de wind die vanuit de stad schuimkoppen op de Hudson blies, was zo krachtig dat ik tot op het bot bevroor. Elke ochtend zat ik ineengedoken onder mijn donzen dekbed en vroeg me af hoe ik naar mijn Latijnse les van negen uur moest komen. Uit de wolken gulpte eindeloos wit en Ev sliep uit.

Zij sliep altijd uit, behalve de eerste vorstdag van het semester. Die ochtend tuurde ze naar mij terwijl ik de dunne

overschoenen aantrok die mijn moeder bij de prijsknaller had meegepakt, en zonder een woord te zeggen kwam ze haar bed uit, trok onze kast open en liet haar gloednieuwe, met bont gevoerde L.L. Bean Duck Boots bij mijn voeten neerploffen. ‘Neem die maar,’ commandeerde ze, boven me heen en weer zwaaiend in haar zijden nachtpon. Hoe moest ik dit ongewoon genereuze aanbod opvatten? Ik raakte het leer aan, dat net zo boterzacht aanvoelde als het eruitzag.

‘Ik meen het.’ Ze klom terug in bed. ‘Als je denkt dat ik in die dingen de deur uit ga, ben je niet goed snik.’

Beziel door haar vrijgevigheid, door de overtuiging dat laarzen moeten worden ingelopen (en aangespoord door de dagelijkse angst dat ik elk moment weer buitenspel kon worden gezet), dwong ik mijn ijskoude lichaam om het plein van de campus te betreden. Ik ploeterde door de ijzige regen, hagel en sneeuw en kwam door mijn mollige benen en gewicht midden in elke beschikbare sneeuwbank terecht. Ik tuurde omhoog naar Evs verstrooide, ranke silhouet, rokend voor ons raam, en godzijdank keek ze niet omlaag.

Ev droeg een camel jas, dronk absint in alternatieve clubs in Manhattan en danste naakt op de hoofdepoort omdat iemand haar had uitgedaagd. Ze was opgegroeid op kostscholen en in afkickcentra. Haar gelipstickte vriendinnen waaiden door ons benauwde kamertje met de belofte van iets beters; mijn versie van iets gezelligs doen bestond uit met *Jane Eyre* in een hoekje kruipen na een door de huisoudsten georganiseerd avondje. Er gingen hele weken voorbij waarin ik haar niet zag, maar de paar keer dat het barre weer haar plannen dwarsboomde, onderwees ze me in de mores van de mondaine wereld: 1) drink op feestjes alleen sterkedrank, want daar word je niet dik van (ze tuitte weliswaar haar lippen wanneer ze dat woord in mijn bijzijn uitsprak, maar schrok er niet voor terug) en 2) doe je ogen dicht als je ooit een penis in je mond moet nemen.

‘Verwacht niet dat je kamergenote je beste vriendin zal zijn,’ had mijn moeder gezegd op de ferme toon die ze speciaal voor mij reserveerde, vlak voor ik naar het oosten vloog. Toen ik destijds in augustus toekeek hoe de TSA-man door mijn oma-onderbroeken rommelde terwijl mijn moeder driftig stond te zwaaien, schaarde ik haar opmerking in de categorie Beledigend. Ik wist maar al te goed dat mijn ouders het niet erg zouden vinden als ik zou falen als student en voor de rest van mijn leven weer andermans kleren zou gaan was-sen; zij, of in ieder geval mijn vader, dacht dat ik dat lot nog maar zes jaar geleden voor mijzelf had bezegeld. Maar begin februari begreep ik wat mijn moeder eigenlijk had bedoeld: studiebeursmeisjes horen niet naast de rijke telgen van Ame-rika te slapen omdat dat een onverzadigbare honger wekt.

Het eind van het jaar was in zicht en ik was ervan overtuigd dat Ev en ik nu elk onze vaste rol hadden: zij gedoogde me terwijl ik deed alsof ik neerkeek op alles waarvoor zij stond. Het was die eerste week van februari dus een schok toen ik een roomwitte envelop in mijn campuspostbus ontving, met mijn naam in Oost-Indische inkt op zijn matte oppervlak geschreven. Er zat een uitnodiging in voor de receptie van de voorzitter van de hogeschool ter ere van Evs achttiende ver-jaardag, die aan het eind van de maand in het kunstmuseum op de campus zou worden gehouden. Genevra Katherine Winslow ging blijkbaar een Degas schenken.

Iedereen die mij in de lawaaiige postkamer de envelop in de zak van mijn parka had zien stoppen, moest hebben gedacht dat die nederige Mabel Dagmar zich geneerde voor de op-zichtige decadentie, maar het tegendeel was waar: ik wilde de exclusieve, vleiende sensatie van de uitnodiging voor mijzelf houden, uit vrees dat ik zou ontdekken dat het een vergissing was, of dat er in elke postbus zo’n uitnodiging bleek te zitten. De licht bobbelige papieren envelop hield mijn hand de hele dag warm. Toen ik terugkwam in onze kamer, legde ik hem

met opzet goed zichtbaar op mijn bureau waar Ev graag haar asbak neerzette, pal onder de enige foto die ze in onze kamer had opgehangen van een man of zestig voor een statig zomerhuis: jong en oud, allemaal bijna net zo knap en natuurlijk blond als Ev, allemaal geheel in het wit gekleed. De Winslows waren in vrijetijdskleding, maar het was niet het soort vrijetijdskleding dat mijn familie droeg (Disneyland-T-shirts, dikke buiken, blikjes Heineken). Evs familie was slank, gebruid en glimlachte. Poloshirts, frisse zomerjurken, kleine meisjes met ajoursokjes en Franse vlechten. Ik was haar dankbaar dat ze de foto boven mijn bureau had gehangen; zo kon ik hem naar hartenlust bestuderen en bewonderen.

Pas na drie dagen zag ze de envelop. Ze zat op haar bed te roken – terwijl ik op het onderste bed over een berekening gebogen zat, een pufje van mijn inhaler nam en de kamer zich vulde met een bijtende nevel – en sprong toen met een kreetje van herkenning van haar bed en pakte de uitnodiging op. ‘Je gaat hier toch niet naartoe, of wel soms?’ vroeg ze, en ze zwaaide ermee in het rond. Ze klonk ontsteld door de mogelijkheid en haar rozenknoplipjes bogen omlaag tot een verre verwant van lelijk; want zelfs minachtend en studentikoos slonzig was Ev een plaatje om te zien.

‘Misschien wel,’ antwoordde ik gedwee zonder te laten merken dat ik tegelijkertijd extatisch en paniekerig was geweest over wat ik in godsnaam naar zo’n gelegenheid moest aantrekken, en hoe ik iets zinnigs met mijn statische, steile haar zou kunnen doen.

Haar lange vingers wierpen de envelop terug op mijn bureau. ‘Het wordt verschrikkelijk. Pap en mam zijn boos dat ik niet aan onze zaal in het Met schenk dus mag ik natuurlijk niet één vriendin uitnodigen.’

‘Natuurlijk,’ zei ik. Ik probeerde niet gekwetst te klinken.

‘Zo bedoelde ik het niet,’ snauwde ze en ze plofte weer neer in mijn bureaustoel, knikte haar porseleinen gezichtje naar

het plafond en fronste toen ze de scheur in het stucwerk zag.

‘Jij bent toch degene die me heeft uitgenodigd?’ durfde ik te vragen.

‘Nee.’ Ze giechelde, alsof mijn vergissing een vertederende faux pas was. ‘Mama nodigt altijd de kamergenotes uit. Dat zou er een veel... democratischer tintje aan geven.’ Ze zag mijn gezichtsuitdrukking en voegde eraan toe: ‘Ik wil er niet eens bij zijn; er is geen reden waarom jij wel zou moeten gaan.’ Ze pakte haar Mason Pearson-haarborstel en trok hem over haar hoofd. De varkensharen maakten een vol, dik geluid terwijl ze haar haren goudglanzend borstelde.

‘Ik ga niet,’ bracht ik uit, maar de teleurstelling in mijn stem verried me. Ik concentreerde me weer op mijn wiskunde. Het was beter om niet te gaan; ik zou mezelf belachelijk maken. Maar inmiddels keek Ev naar me en dat bleef ze doen – haar ogen boorden zich in mijn gezicht – tot ik haar blik niet meer verdroeg. ‘Wat?’ vroeg ik, haar uitdagend met irritatie (maar niet te veel; ik kon haar amper kwalijk nemen dat ze mij niet bij zo’n elegant gebeuren wilde hebben).

‘Jij hebt toch verstand van kunst?’ vroeg ze en haar onverwacht vriendelijke toon ontwapende me. ‘Je wilt toch examen doen in kunstgeschiedenis?’

Ik was verrast, ik had geen idee dat Ev enig benul van mijn interesses zou hebben. En hoewel ik de gedachte om eindexamen te doen in kunstgeschiedenis eigenlijk had opgegeven – te veel uren aantekeningen maken in donkere zaaltjes, en ik kon geen plaatjes onthouden, en ik begon verliefd te worden op mensen als Shakespeare en Milton – zag ik meteen dat belangstelling voor kunst mijn toegangspas was.

‘Ik denk het wel,’ zei ik.

Ev straalde, een glimlach als een onderbreking tussen twee donderkoppen. ‘We gaan een jurk voor je maken,’ zei ze en ze klapte in haar handen. ‘Blauw staat je mooi.’

Dat had ze dus gezien.

Hoofdstuk twee

Het feest

Drie weken later stond ik op de campus zomaar in de grote, glazen hal van het museum voor beeldende kunst, in een zijden jurk in de kleur van de zee die kunstig was gedrapeerd en genaaid zodat ik tien kilo lichter leek. Pal naast mij stond Ev, in een pilaar van champagnekleurige shantoengzijde. Ze zag eruit als een prinses, en net als voor een prinses golden voor haar geen regels; geheel tegen de wet in hadden we volle wijnglazen in de hand, en niemand, noch de trustees noch de hoogleraren of ouderejaars kunstgeschiedenis die langs paradeerden en stuk voor stuk de tijd namen om haar een glimlach te ontlokken, knipperde met de ogen als we een slokje van de alcohol namen. In de verste hoek van het vertrek bracht een eenzame violist een sombere melodie ten gehore. De voorzitter, op en top een nestrix met een helm van grijs haar en een gebeitelde glimlach, geslepen door de kunst van het fondsenwerven, zweefde bij ons in de buurt rond. Ev stelde me aan haar voor om zichzelf de aandacht van de oude vrouw te besparen en ik voelde me geveleid door haar interesse in mijn studie ('We krijgen je vast wel in dat Miltonseminar voor gevorderden'), al wilde ik me ook graag van haar ontdoen om meer tijd met Ev alleen te hebben.

Ev fluisterde de naam van elke gast in mijn oor – ik weet zelfs nu niet hoe ze die allemaal kon onthouden, al was ze daar natuurlijk wel voor opgevoed – en ik besepte dat ik op

een onverklaarbare manier de eregast van de eregast was geworden. Ev mocht dan elke aanwezige hebben betoverd, ze deelde haar meest persoonlijke observaties met mij ('Wetenschappelijk medewerker Oakley, die is met iedereen naar bed geweest', 'Amanda Wyn, ernstige eetstoornis'). Ik nam alles in me op en kon me niet voorstellen waarom je dit niet zou willen: de Degas (een over haar spitzen gebogen ballerina aan de rand van een podium), de vleiende volwassenen, het feest van afkomst en traditie. Zo pertinent als zij beweerde dat ze wou dat de avond voorbij was, zo gretig zoog ik hem in me op, in de harde wetenschap dat ik morgen weer op haar winterlaarzen door de natte sneeuw zou banjeren, biddend dat mijn beurs zou binnenkomen om wanten te kunnen kopen.

De deuren naar de grote hal gingen open en terwijl de menigte uiteen week schoot de voorzitter toe om de nieuwste, laatste gasten te verwelkomen. Ik heb nooit voordeel gehad van mijn nietige gestalte en moest moeite doen om te zien wie er was gearriveerd: een filmster? Een invloedrijke kunstenaar? Alleen een heel belangrijk persoon kon zo'n reactie in dat academische gezelschap teweegbrengen.

'Wie is het?' fluisterde ik, gestrekt op mijn tenen.

Ev sloeg haar tweede gin-tonic achterover. 'Mijn ouders.'

Birch en Tilde Winslow waren de allermooiste mensen die ik ooit had gezien: gepolijst, gelakt en duidelijk van ander materiaal gemaakt dan ik.

Tilde was jong, of althans jonger dan mijn moeder. Ze had de zwanenhals van Ev, met een scherper gelijnd, minder fijn gezicht erboven, maar vergis je niet, Tilde Winslow was een schoonheid. Ze was mager, te mager en hoewel ik in haar de tekenen van jarenlang calorieën tellen herkende, keek ik toch met bewondering naar wat het hongeren voor haar had gedaan: het had haar biceps geaccentueerd, haar kaken scherp omlijnd. Haar jukbeenderen sneden als scheermessen over haar gezicht. Ze droeg een jurk van groene dupionzijde, met

op de taille een saffieren broche ter grootte van een kinderhand. Haar witblonde haar zat in een hoge wrong.

Birch was ouder – een goede twintig jaar ouder dan Tilde – en had het onwrikbare buikje van een man in de zeventig. Maar voor de rest was hij slank. Zijn gezicht had niets van een opa; het was knap en jeugdig en zijn kristalblauwe ogen zaten als edelstenen tussen de lange, donkere wimpers die Ev van hem had geërfd. Terwijl Tilde en hij zich langzaam maar vastberaden naar ons toe bewogen, schudde hij handen als een politicus en maakte links en rechts grapjes waar hartelijk om werd gelachen. Tilde, naast hem, was zijn tegenpool. Geen glimlachje kon eraf en toen ze eindelijk bij ons was, nam ze me op alsof ik een trekpaard was dat het veld moest gaan ploegen.

‘Genevra,’ groette ze, nadat ze had vastgesteld dat ik niets te bieden had.

‘Mam.’ Ik hoorde de spanning in Evs stem, die wegsmolt zodra haar vader zijn arm om haar schouder legde.

‘Gefeliciteerd, sproetje,’ fluisterde hij in haar perfecte oor, met een tikje op haar neus. Ev bloosde. ‘En wie is dit?’ vroeg hij en hij stak zijn hand naar me uit.

‘Dit is Mabel.’

‘De kamergenote!’ riep hij uit. ‘Juffrouw Dagmar, het is me een waar genoegen.’ Hij slikte de afschuwelijke ‘g’ midden in mijn naam in en sloot zwierig af met een licht rollende ‘r’. Mijn naam klonk voor de verandering verfijnd. Hij kuste mijn hand.

Tilde schonk me een smal glimlachje. ‘Misschien kun je ons vertellen waar onze dochter tijdens de kerstvakantie was, Mabel.’ Ze had een schrille, dunne stem met een zweempje van een accent, wat zowel aangeboren als buitenlands kon zijn.

Evs gezicht verried kortstondige paniek.

‘Ze was bij mij,’ antwoordde ik.

‘Bij jou?’ vroeg Tilde, die ineens oprecht geamuseerd leek.

‘En wat deed ze dan bij jou, als ik vragen mag?’

‘We zijn op bezoek geweest bij mijn tante in Baltimore.’

‘Baltimore! Dit wordt met de minuut beter.’

‘Het was heerlijk, mam. Ik had je toch verteld dat er goed voor me werd gezorgd.’

Tilde trok een wenkbrauw op, wierp een blik op ons beiden en richtte zich toen tot de conservator aan haar arm met de vraag of de Rodins ook tentoongesteld stonden. Ev legde haar hand op mijn schouder en kneep.

Ik had geen idee waar Ev in de kerstvakantie was geweest; ze was in ieder geval niet bij mij. Maar ik loog niet helemaal: ik was inderdaad in Baltimore geweest, veroordeeld tot het gezelschap van mijn tante Jeanne voor die ene, ellendige week waarin de studentenflats gesloten waren. Het hoogtepunt van mijn tienerjaren was een bezoekje aan tante Jeanne op mijn twaalfde, het enige avontuur dat mijn moeder en ik ooit samen hadden ondernomen: een tripje van vijf dagen naar de Oostkust. Ik had er slechts vage herinneringen aan, omdat het plaatsvond Voordat Alles Veranderde, maar die waren goed. Tante Jeanne had het toppunt van charme geleden, een zorgeloos tegenwicht voor mijn tobberige, plichtsgetrouwe moeder. We hadden krab uit Maryland gegeten en waren naar een restaurant gegaan voor ijsjes.

Maar of tante Jeanne nu zo was veranderd, of dat mijn oog in de tussenliggende jaren aanzienlijk kritischer was geworden, ik ontdekte die eerste december als studente in ieder geval dat ik mezelf nog liever door m'n kop knalde dan dat ik zou worden zoals zij. Ze woonde in een bedompt, van katten vergeven flatje en leek beduusd wanneer ik voorstelde om naar het Smithsonian te gaan. Ze at kant-en-klaarmaaltijden voor de tv en dommelde 's avonds laat weg bij de reclames. Terwijl Tilde bij ons wegliep, herinnerde ik me vol afschuw de belofte die mijn tante mij aan het eind van mijn bezoek had ontfutseld (ze hoefde alleen maar de naam van mijn ver-

laten moeder te noemen): twee oneindige weken in mei voor ik terugging naar Oregon. Misschien zou Ev met me mee willen. Zij zou hét middel zijn om *The Price is Right* en het gekriebel van kattenharen achter in je keel te overleven.

‘Mabel studeert kunstgeschiedenis.’ Ev duwde me zachtjes naar haar vader. ‘Ze vindt de Degas prachtig.’

‘Heus?’ vroeg Birch. ‘Je kunt er dichterbij komen, hoor. Hij is nog steeds van ons.’

Ik keek naar het mooi uitgelichte schilderij dat op een simpele ezel was gezet. Ik stond er slechts een paar meter vandaan, maar dat hadden er ook een miljoen kunnen zijn. ‘Dank u,’ zei ik aarzelend.

‘Dus je studeert kunstgeschiedenis?’

‘Ik dacht dat je Engels studeerde,’ viel de voorzitter, die eens naast mij opdook, hem in de rede.

Ik liep in de spotlight rood aan en het voelde alsof ik op een leugen was betrapt. ‘O,’ hakkelde ik, ‘ik vind beide vakken interessant, echt waar, en ik ben pas eerstejaars, ziet u, en...’

‘Zonder kunst geen literatuur, toch?’ vroeg Birch hartelijk terwijl hij de cirkel openbrak voor een paar bewonderaars van Ev. Hij kneep zijn dochter in de schouder. ‘Toen deze hier vijf jaar was, gingen we met de kinderen naar Florence en ze kon maar geen genoeg krijgen van Medusa’s hoofd in de Uffizi. En Judith en Holofernes! Kinderen zijn gek op zulke gruwelijke verhalen.’ Iedereen lachte. Ik was weer onzichtbaar. Birch ving heel even mijn blik en knipoogde. Ik merkte dat ik bloosde van dankbaarheid.

Na de welkomsttoost van de voorzitter, en het rondgaan van de hors-d’oeuvres en de verjaardagscupcakes met glazuur dat bij mijn jurk paste, en nadat Ev een korte toespraak had gehouden waarin ze zei hoe hartelijk de opleiding haar had ontvangen en dat ze hoopte dat Degas nog vele jaren gelukkig in het museum zou wonen, hief Birch zijn glas en vroeg hij de aandacht.

‘Het is een Winslowtraditie,’ begon hij, alsof we allemaal bij zijn familie hoorden, ‘dat elk kind wanneer het achttien wordt een schilderij aan een instituut van zijn keuze schenkt. Mijn zonen kozen het Metropolitan Museum. Mijn dochter koos een voormalige vrouwenschool.’ Hierop volgde een bulderend gelach. Birch hief bij wijze van excuus even zijn glas in de richting van de voorzitter. Hij schraapte zijn keel en het laconieke glimlachje verdween van zijn lippen. ‘De oorsprong van die traditie was misschien de wens om elk kind een stevige aftrek op zijn eerste belastingaanslag te bezorgen’ – ook nu volgde weer gelach – ‘maar de ware geest ervan schuilt in een verlangen om ze in de praktijk te leren dat we de echt belangrijke dingen nooit kunnen bezitten. Land, kunst, een schitterend kunstwerk, hoe hartverscheurend het ook is om er afstand van te doen. De Winslows zijn filantropie. *Fila*, liefde. *Antro*, de mens. Liefde voor de mens, liefde voor de ander.’ Daarmee keerde hij zich naar Ev en hief zijn champagneglas. ‘We houden van je, Ev. En onthoud: we geven niet omdat we het kunnen, maar omdat we het moeten.’

Hoofdstuk drie

De uitnodiging

Een glas champagne te veel, een paar canapeetjes te weinig en een uur later tolde de bloedwarme hal om me heen. Ik had lucht nodig, water, iets, anders zouden mijn enkels het beslist begeven nu ze op de dunne, puntige pumps die Ev me had opgedrongen reeds doorbogen onder de druk van mijn lichaam. 'Ben zo terug,' fluisterde ik terwijl ze wezenloos knikkend een bewindvoerder over zijn mislukte reis naar Cancun aanhoorde. Ik wankelde door de lange, met glas overdekte passage die naar de gotische vleugel van het museum leidde. Op het toilet spatte ik lauw water op mijn gezicht.

Toen pas herinnerde ik me dat ik make-up ophad, maar het was al te laat. Het water had al een ravage aangericht: uitgesmeerde lippenstift, wasberenoogjes. Ik trok papieren handdoekjes uit de automaat en boende mijn gezicht tot ik eruitzag alsof ik op een bankje in het park had geslapen, maar niet praktiserend gestoord was. Het deed er trouwens niet toe; we gingen toch terug naar de studentenflat. Misschien zouden we pizza bestellen.

Ik sjokte terug door de gang, herboren door de belofte van pyjama's en peperoni. Tot mijn verbazing trof ik de grote hal reeds leeg aan, afgezien van de violiste die haar instrument in de koffer deed en de obers die de afgehaalde bankettafels afbraken. Ev, de voorzitter, Birch, Tilde: ze waren allemaal verdwenen.

‘Pardon,’ sprak ik een van de obers aan, ‘weet jij waar ze naartoe zijn?’

Het ringetje in zijn wenkbrauw glinsterde toen hij fronste op de ‘wat kan het mij schelen’-manier die ik herkende van de avonden waarop ik tot laat in de stomerij werkte. Ik liep naar het damestoilet en keek onder de deuren van de wc-hokjes door. Ik voelde tranen prikken in mijn ogen maar drong ze terug. Belachelijk. Ev was vermoedelijk op weg naar huis om me te zoeken.

‘Mijn hemel, schatje,’ zei de conservator meewarig toen ze me daar zag.

‘Het museum is gesloten.’ Als Ev bij me was geweest, zou ze dat niet hebben gezegd en zou ik mijn vertrek niet hebben versneld. Ik pakte mijn eenzame jas van het metalen rek in de foyer en dook de kou in.

Daar zag ik, voorbij de klapdeuren, Ev en haar moeder staan, met hun rug naar me toe. ‘Ev!’ riep ik. Ze draaide zich niet mijn kant op. De wind had mijn stem natuurlijk verwaaid. Ik liep naar haar toe en deed mijn best geen enkel te verzwikken. ‘Ev,’ zei ik, toen ik vlakbij was. ‘Daar ben je, ik was al naar je op zoek.’

Tilde hief bij het geluid van mijn stem bruusk haar hoofd op, alsof ik een mug was.

‘Hé, Ev,’ zei ik vrolijk. Ze gaf geen antwoord. Ik stak mijn hand uit en raakte haar mouw aan.

‘Nu niet,’ siste ze.

‘We kunnen misschien...’

‘Is *nu niet* echt zo moeilijk te begrijpen?’ Ze wendde zich met een woedend gezicht naar mij.

Ik wist heel goed wat het was om weggestuurd te worden. En ik wist genoeg over Ev om te weten dat haar halve leven uit mensen wegsturen bestond. Maar na onze avond samen leek het zo onlogisch – nadat ik voor haar had gelogen, en ze zich eindelijk gedroeg als een vriendin – dus bleef ik stok-

stijf staan en zag hoe Tilde Ev naar de Lexus leidde waarmee Birch aan was komen rijden.

Ze kwam die nacht niet thuis. Wat prima was. Normaal, zelfs. Ik had maanden met Ev geleefd zonder iets van haar te verwachten – vriendschap noch loyaliteit – maar de volgende dag knaagde het aan me dat ze me had weggestuurd; het schuurde, net zoals de pumps die ze me had geleend blaren hadden gemaakt die ik had moeten voorzien en had moeten voorkomen.

Ook al trok ik haar laarzen aan, die stevig tegen mijn voetholten aan zaten, ook al wenste ik met elke stap die ik zette dat de onaangename avond een anomalie was geweest, het werd die dag nog erger. Zes colleges, vijf papers, vier projecten voor halverwege dit trimester aan de horizon, een rugzak van vijftien kilo, een beginnende zere keel, een door smeltende sneeuw doorweekte broek en een holle, groeiende eenzaamheid vanbinnen. Toen ik tegen de avond terugsjokte naar ons gebouw, rook ik de verraderlijke geur van sigarettenrook die onder onze deur door kwam kringelen. Ik herinnerde me de terloopse opmerking van ons afdelingshoofd dat ze het recht had ons vijftig dollar boete op te leggen als het nog een keer zou gebeuren, dus ik vond dat ik boos mocht zijn. Ik overleefde het niet in een kamer die blauw stond van de rook – ze probeerde me letterlijk te verstikken - en als ik dood was had ik niets aan het enige voordeel van mijn astmamedicijn, namelijk de rechtvaardiging van mijn extra pondjes.

Ik perste mijn kiezen op elkaar en zei tegen mezelf dat ik sterk moest zijn, dat ik die stomme schoenen niet nodig had. Ik kon best mijn vader per brief om een paar vragen (waarom had ik dat nog niet gedaan)? Ik had echt geen behoefte aan een Degas-schenkende-supermodel-snob, die me eraan herinnerde dat ik niets voorstelde. Ik pakte de deurklink vast en hield mezelf voor dat ik het net zo moest zeggen als Ev het zou doen, prevelde 'Fuck Ev, ga ergens anders roken' (ik zou

mijn stem achteloos laten klinken, alsof mijn bezwaar filosofisch was en niets met armoede te maken had), en stormde naar binnen.

Meestal zat ze met de sigaret in haar mondhoek te roken op haar bureau bij het raam, of in kleermakerszit op het bovenste bed, met een leeg frisdrankflesje als asbak. Maar dit keer was ze er niet. Ik gooide mijn tas neer en stelde me met leedvermaak voor dat ze een gloeiende sigaret op het beddengoed had laten liggen voor ze naar een of andere flitsende bestemming was vertrokken: de Russian Tea Room, een privédakterras in Tribeca. De hele studentenflat was gedoemd in vlammen op te gaan en ik zou omkomen in de vuurzee. Ze zou zich mij voor altijd moeten herinneren.

En toen hoorde ik het: een snufje. Ik tuurde naar het bovenste bed. Het donzen dekbed rilde.

‘Ev?’

Het geluid van zacht gehuil.

Ik liep eropaf. Ik had nog steeds mijn doorweekte spijkerbroek aan, maar dit was razend spannend.

Ik stond in die onhandige houding, met mijn hoofd in m'n nek. Ze lag er echt. Ik vroeg me net af wat ik moest doen toen haar stem overging in hartgrondig, schor gesnik. ‘Gaat het?’ vroeg ik.

Ik verwachtte geen antwoord van haar. En ik was al helemaal niet van plan mijn hand op haar rug te leggen. Had ik helder nagedacht, dan had ik dat nooit gedurfd: mijn woede was te trots, het gebaar te intiem. Maar mijn lichte aanraking had onverwachte gevolgen. Eerst begon ze er harder door te huilen. Vervolgens draaide ze zich om, waardoor onze gezichten zich veel dichterbij elkaar bevonden dan ze ooit waren geweest: ik kon elke millimeter zien van haar overstromende, Tiffanyblauwe ogen, haar bevelkte roze wangen, haar vettige blonde haar dat voor het eerst sinds ik haar kende slap hing. Haar mond beefde en ik legde onwillekeurig mijn hand op haar

warme slaap. Ze zag er veel menselijker uit van zo dichtbij.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ik toen ze eindelijk was gekalmeerd.

Ze keek even alsof ze weer in huilen zou uitbarsten. In plaats daarvan viste ze nog een sigaret uit het pakje en stak die op.

‘Mijn neef,’ zei ze, alsof daar alles mee gezegd was.

‘Hoe heet je neef?’ Ik dacht niet dat ik het zou verdragen als ik niet wist wat Evs hart brak.

‘Jackson,’ fluisterde ze terwijl haar mondhoeken omlaag trokken. ‘Hij is soldaat. Was,’ verbeterde ze zichzelf en de tranen begonnen weer te stromen.

‘Is hij gesneuveld?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Hij kwam vorige zomer terug. Hij gedroeg zich wel een beetje raar of zo, maar ik dacht niet...’ En toen hilde ze. Ze hilde zo hevig dat ik mijn parka en spijkerbroek uittrok, naast haar in bed kroop en haar schokkende lichaam vasthield.

‘Hij heeft zichzelf doodgeschoten. In zijn mond. Vorige week,’ zei ze ten slotte, uren later zo leek het wel, toen we samen onder haar rode, dikke kasjmieren omslagdoek naar het afbladderende plafond lagen te staren alsof we dat altijd zo deden. Het was een opluchting om eindelijk de toedracht van het gebeurde te horen; ik was me al gaan afvragen of die neef misschien een postkantoor was binnengewandeld en iedereen had omgelegd.

‘Vorige week?’ vroeg ik.

Ze draaide zich naar mij toe; onze voorhoofden raakten elkaar. ‘Mam heeft het me gisteravond pas verteld. Na de receptie.’ Haar neus en ogen begonnen roze te kleuren als voorbode van een nieuwe tranenvloed. ‘Ze wilde me niet van streek maken en alles bederven.’

‘O Ev,’ zei ik meelevend, overspoeld door vergevensgezindheid. Daarom had ze me na het feest afgebekt: ze was overmand door verdriet.

‘Wat was Jackson voor iemand?’ vroeg ik en ze begon weer te huilen. Het was zo vreemd en zo heerlijk om naast haar te liggen, haar vlasblonde haar tegen mijn wang te voelen en te zien hoe de dikke druppels verdriet over haar zachte gezichtje biggelden. Ik wilde dat het nooit zou ophouden. Ik wist dat ik haar weer zou kwijtraken als ik zou ophouden met praten.

‘Hij was een fijne vent, weet je? Afgelopen zomer, bijvoorbeeld. Een van de honden van zijn moeder, Flip, rende over de zandweg en toen kwam die zak van een monteur met tachtig kilometer per uur de bocht om scheuren en hij raakte de hond en dat maakte een vreselijk geluid’ – ze huiverde – ‘en Jackson liep ernaartoe en nam Flip in zijn armen – de rest schreeuwde en huilde, het gebeurde pal voor de neus van kleine kinderen – en droeg haar naar het grasveld en wreef haar oortjes.’ Ze deed haar ogen weer dicht. ‘En na afloop legde hij een deken over haar heen.’

Ik keek naar de foto van de voltallige Winslows boven mijn bureau, hoewel dat net zoiets onzinnigs was als het openslaan van de menukaart in een restaurantje waar je al je hele leven komt; ik kende elk blond hoofd, elke ranke kuit alsof het mijn eigen familie was.

‘En dit gebeurde bij jullie zomerhuis?’

Ze sprak de naam uit, als was het de eerste keer. ‘Winloch.’ Ik voelde haar ogen over de zijkant van mijn gezicht glijden. Wat ze toen zei, sprak ze heel zorgvuldig uit. Hoewel mijn hart een slag oversloeg, zei ik tegen mezelf dat ik er verder niets meer over zou horen:

‘Ga mee.’